

Kameni Spavač
Mak Dizdar

Putevi

Ti si nakanio da mene nema i pod svaku cijenu
Ideš prema meni. I u jurišu
Smijući se i plačući
Pred sobom
Sve čistiš
I ništiš

Ti si nakanio da me pod svaku cijenu uništiš
Ali nikako da nađeš
Istinski put
Do mene

Jer
Ti poznaješ uklesane i utrte pute
I niti ijedan drugi
(A mali su zapravo i jalovi
Bez obzira koliko su
Za tebe
Oholog i jakog
I preteški
I
Dugi)

Ti poznaješ samo one puteve
Što prolaze
Od srca
I
Oka

Ali to nije sve
Ima puteva što su se ispružili pred nama
Bez javnog traga kolovoza
Bez voznog reda
Bez vremena
I roka

Ti misliš da je tvoja putanja do ubogog mene
Veoma sigurna i česna
Ona
Što dolazi
S lijeva
Ili
Zdesna

Zavaravaš se stalno da do mene treba ići
Smjerovima sličnim
Sa sjevera
Ili
Juga

Ali to nije sve
Kuga
Oči uvijek
Pametno mi traži
Ispod ustalasale na vjetru raži
Iz korijena zemlje gdje se zgusla tmina

A iz bezmjernih visina
Odozgora
Pritiskivati
Grudi
Najjače
Može
Mora

Ali to nije sve

Ti ne znaš zakon raskrsnice

Između svjetlila

I

Tmice

Ali to nije sve

Jer najmanje znaš da u svome žiću

Najteža rvanja su

I ratovi pravi

U samome

biću

Ti ne znaš dakle da zlo si moje najmanje

između mnogih

Mojih

Velikih

Zala

Ti ne znaš s kim

Imaš posla

Ti ne znaš ništa o mojoj mapi putova

Ti ne znaš da put od tebe do mene

Nije isto što i put

Od mene

Do tebe

Ti ne znaš ništa o mom bogatstvu

Skrivenom za tvoje moćne oči

(Ti ne znaš da meni je

Mnogo više

Nego što misliš
Sudbina
Namrijela
I
Dala)

Ti si nakanio da me po svaku cijenu uništiš
Ali nikako da nađeš istinski put
Do mene

(Shvatam te:
Čovjek si u u jednom prostoru i vremenu
Što živi tek sada i ovdje
I ne zna za bezgranični

Prostor vremena
U kojem se nalazim

Prisutan
Od dalekog jučer
Do dalekog sutra
Misleći
O tebi

Ali to nije sve)

SLOVO O ČOVJEKU

Prvo

Satvoren u tijelu zatvoren u koži
Sanjaš da se nebo vrati i umnoži

Zatvoren u mozak zarobljen u srce
U toj tamnoj jami vječno sanjaš sunce

Zarobljen u meso zarobljen u kosti
Prostor taj do neba

Kako da premosti?

Drugo

Zatvoren u rebra zarobljen od srebra
I kad si visokan bjelji od srebra

Satvoren u tijelu zatvoren u koži
Sanjaš da se nebo sa tom zemljom složi

Otrgnut od neba žudiš hljeba vina
Al u domu tvome

Kad će domovina?

Treće

Zatvoren u meso zarobljen u kosti
Pa će tvoje kosti tvoje meso bosti

Otrgnut od neba želiš hljeba vina
Kamena i idma samo ima svima

Od te ruke dvije tvoja jedna nije
Jedna drugu ko

Hoće da pobije?

Četvrto

Zatvoren u mozak zarobljen u srce
U toj tamnoj jami vječno zoveš sunce

Sanjaš da se nebo približi i vrati
Tijelo se kroz vlati u pijanstvu klati

U žilište slišćen zatvoren u krvi
U tom kolu bola

Potonji il'
Prvi?

Peto

U tom kolu bola ni potonji ni prvi
Igrište si strvi i ročište crvi

Zaplijenjen od tijela greb za sebe djela
Kad će tijelo samo da

Postane djelo?

SLOVO O NEBU

PRAVEDNIK

Hodeći kroz zemlju
Kroz noći i dane
Vidio je navist
Vidio je bolest

I vidio rane

Pa izreko slovo
Dižuć glavu ka nebu
Pitajući o tajni
Na putu ka grebu

Pitajuć o tajni

A nebo bi plno
Muka od olova
Te ta slova čuše
Oni što brez duše

Te ta slova čuše

Vraždom se zasmija
Zmija aždahaka
Bo glas se izgubi
U gluhoti mraka

Bo glas se izgubi

On se spusti u se
Među katakombe
Psi kosti rastepu
Nakon hekatombe

Psi kosti rastepu

Tako tijelo stade
Na putu kroz tminu
Pade al glas jedan
Zvoni kroz tišinu

Al glas jedan zvoni
Glas što vječno leti
K nebu u visinu
Eže vječno leti

MOLITVA

Molitvu jednu
Jedinu imam
U ovom svijetu

Beskrušnom

Molitvu jednu
Jedinu imam
Molitvu o kruhu

Inosušnom

LABUD DJEVOJKA

Rekoh joj
Od devet dveri zar nisi otključala devet
Od devet odaja zar nisi otvorila devet
Od devet kovčega zar nisi otklopila devet
Od devet pečata zar nisi
Otpečatila devet

A ona
Ona će meni
Otključah devet dveri
Otvorih devet odaja
Otklopih devet kovčega
Otpečatih devet pečata
Ali ne otključah
Ne otvorih
Ne otklopih
Ne otpečatih
Pečat
Tvoga
Srca

Dadoh joj znak ključa
A ona zaklikta
Gle ptice one što juri k zelenoj grani
Gle ptice one zelene
Ispod oblaka

Pogledah i ne vidjeh
Tada ona reče
Znaj da tajna broja devet
Tajna labud djevojke
Čik stigni me

Pretvorih se u sokola

Al labudica je već bila stigla za oblak

U zemlju gdje je oko sokolovo

Mrtvo oko

ZAPIS O LOVU

Neka se sjajna voda budi u jasnom sjajnom ozoru
iz svog dubokog sna i teče nekoj
dalekoj rijeci nekom
umornom
moru

neko ne jako lane posrće kroz zlatnozelenu goru
i neće da stane dok ne pristane
svom bistrom
izvoru

Jedna smetena košuta žuri kroz neke žute vriježe
tražeći nestali šapat tražeći davne dane što
bježi kroz tavnne trave kroz travne
mreže

Vidim ljeljena onog što pati kad prati oči one srne
i slijediće ih omamljen tako sve dok
na zahodu sunce ne utrne
sve dok mu koraci
ne ucrne

Jedan konjik velik osvaja vrele prostore nespokoja
Lijep Slijep od želje Nijem
Bez glasa on gazi za lavežom pasa
Što urla što žedno diše i
kidiše u krv budućeg
razboja

Vidim sve to u jednom trenu U suncu ovog dana
Kao na dogledu
dlana

I
Znam da nikada onaj gladni harni vrutak neće ući
u daleko ono ušće u svoj krotki kutak
da nikada zagrliti neće svoj čisti
bjelutak

Košuta brižna više nikada neće čuti onaj mali glas
što pred njom ide što prati je kroz vlati
što nikad neće više reći
mati

Na stijenu onu propeti ljeljen neće se nikada više
na onaj zelen zov
one zelene kiše
odazvati

Ni konjik tragač veliki u sjajnom bojnom odijelu
usred sjajne tragačke svite nikad
odapeti neće iz sulice vite
onu ubojnu
strijelju

Jer u tom jednom jedinom trenu u tom magnovenju kad
sobom obuzeti bjehu goniči svi
i sasvim
sami

Te strane lovceulovih u nevidime konce ja kovač Grubač
i vjerno upisah i smjerno narisah
u ove vele
u bijele u kami

ZAPIS O OTKIVANJU

Tamo gdje su psalmi
tu su i prokletstva

PREPOZNAVANJE

A na dnu smrti
Boje će ubo biti bolje

KOLO

Ruka do ruke
luka do luke
Ruka u ruci
muka u mucu

Zemlja priteže
nebo visoko
O da sam ptica
da sam soko

LJELJENI

Bilo mi je krivo što ne odgonetnuše jezika
kojim bi mogli razgovarati sa stablima u šumi

(Njima
Ljudima)

Pa donesoše ognjeve i spališe šumu do korijena
te iz nje izletješe vitorozi ljeljeni u trku
(I rastrkaše se na sve četiri strane)

Gonili su ih bezdušno u hajci što je rasla
ali se oni posakrivaše vješto u iskr slo kamenje

(Koje ni vatra ne mogaše da opepeli)

Tu se utisućiše i mladi sad uporno čekaju
da nova šuma naraste i da se ponovo nasele

(U ono okrilje
iz zapamćene priče iščezlih otaca i djedova)

ZAPIS O IZVORU

Rastvorio sam se
I potekao

Potocima

Rijekama

Morima

Sad sam tu

Sad sam tu
Bez tebe

Gorak

Kako svom izvoru
Da se vratim?

SUNCE

Jedno mlado sunce odbjeglo od oca
nastani se na ledini između ledenih planina

Ne prepoznamo ga odmah i pogledasmo poprijeko

Ono zasuka rukave i preora zemlju duboko
dok ne stiže do njene utrobe i njenog srca

Kada od trudova odahnu pozdravi veselo rukom
i izdiže se kao tica na krilima iznad same tame

I obasja sve staze sva raskršća i stranputice
i u sjaju pokaza svoje oranje i naše lice

Postadosmo bliski pa smo kao jedno
i jeli i pili kao od iskoni da smo tu bili

Nije navraćalo sunc od ljeta do ljeta samo
i na jalovoj dolini cvijet do cvijeta procvjeta

Mlado sunce se nenadno iskrade od nas

Kuda je otišlo to i zašto
to sam dobri bog sada može da zna

I možda bismo ga zaboravili kao lijepu slučajnost
(kako je bilo došlo tako bi bilo i prošlo)
da se vascijelim svojim bićem ne grijemo još

Od onih davnih njegovih zlatnih i toplih dlanova

Ruke

Kroz kamen živi nosih ruke dvije
kao dva kamena
ad ruke ove trudne žive
U srcu tog kamena

Ruka

Motiv ruke, naročito prema nebu ispružene, veoma je čest u kamenim nadgrobnim spomeni-cima srednjovjekovne Bosne. Ako je kombinovan sa simbolima sunca, mjeseca i zvijezda, onda označava adoraciju, jer su nebeska tijela lađe za putovanje duša pravednika, krstjana, u vječni svijet. Jedan od najstarijih poznatih motiva ove vrste nalazi se na Kulinovoj ploči iz Muhašinovića, koja se sada čuva u Zemaljskom muzeju u Sarajevu. Motiv na ploči je veoma sličan onome koji se nalazi na sarkofagu iz Domozana u južnoj Francuskoj, katarskog po-rijekla. Radimske (iz Radimlje, kraj Stoca, op.a) predstave ruke ispružene prema nebu potječu iz sredine XV vijeka. Motiv ruke na nadgrobnim spomenicima nije iščezao sa nestankom Crkve bosanske. Na jednom nišanu iz XVI vijeka na Alifakovcu u Sarajevu i danas se može vidjeti lijepo svedena predstava ispružene ruke prema nebu i mjesecu na njemu.

Mak Dizdar

MJESEC

Iz guste tame dana na umoru iznikao je
ponad naših glava mlad i nježan lik mjeseca

Sada plovi cijelom širinom svoga neba
budeći iz snenosti one koji su sebe izgubili

Prije no što se umori na tom sjajnom putovanju
i prije nego što u svom raščćenju izgubi korak

(i dobije okolo svih svojih strana
bijelu i srebrnu kosu)

Ureži njegov znak u mekoj bjelini miljevine
kako bi mogao što vjernije upiti u sebe sliku

Svoje neizrecive boli i nade

Zapis o vremenu

Davno sam ti legao
I dugo ti mi je
Ležati

Davno
Da trava mi kosti

Davno
Da crvi mi meso

Davno
Da stekoh tisuću imena

Davno
Da zaboravih svoje ime

Davno sam ti legao
I dugo ti mi je
Ležati

DAŽD

Trebalo bi opet naučiti
da slušamo kako kiša pada

Trebalo bi se odkameniti
i proći bez osvrtnja kroz kapiju grada

Trebalo bi ponovo pronaći
izgubljene staze od one plave trave

Trebalo bi u obilju bilja
zagrliti panične makove i mrave

Trebalo bi se iznova umiti
i sniti u jasnim kapima ozorne rose

Trebalo bi onesvjestiti se
u tamnim vlasima neke travne kose

Trebalo bi načas stati
sa suncem svojim i sjenkom svojim stasati

Trebalo bi se konačno sastati
sa već davno odbjeglih vlastitim srcem

Trebalo bi se odkameniti
I proći bez osvrtnja
kroz kamenu kapiju ovog kamenog grada

Trebalo bi htjeti

I svu noć bdjeti slušajući kako dažd pravedni pada
pada pada

ZAPIS NA DVIJE VODE

1

U ovom dobrom u radosnom u bijelom u svijetu
dobri radojica bjelić vavijek se radovao

i u tom kratkom u lijetu i kad je cvijetje brao
i kad je ratio i kad patio vazda je zvijezde krao

na putu kroz žitije sije on bugario nije
put žarka sunca gledao je i modra neba

i kad obvlada ga bijeme stade u vrijeme
na tom putu pade dosegaški tamu samo svoga greba

sada mu nitkor sadar mu ništor ne treba
u sjenci tog vječno plavog hlada

ne treba mu više ni vina ni hljeba
jer sitosti tu nije niti glada

ni sunca nit kiše

ne treba mu ništa
do sunčanih počivališta

2

Oprostite mi
što ipak vas molju

i bratiju i družinu i gospodu
do vratiju mojih do dođu da me pohodu

molju i kume i prijete i strine i nevjeste
da me ne minu već da me kad pominu
da me se kad sjete

jer ja sam bil kako vi sada jeste
a vi ćete biti kako sada jesam ja

KOLO BOLA

Koliko kola od dola do dola
Koliko bola od kola do kola

Koliko jada od grada do grada
Koliko greba od brega do brega

Koliko krvi od usudnih rana
Koliko smrti do suđenog dana

Koliko kola od dola do dola
Koliko bola od kola do kola

Kolo do kola od bola do bola

ZAPIS O RIJECI

Jutros se jedan vrutak probudi u meni

U podne poče da teče
Poče da raste da buja da pjeni

Naveče oblinom velike rijeke obremeni

U kasne čase noći
Nestvarno tijelo ove tamne vode ove tajne
Nemirni koraci moji kao čudo svako pohode

RADIMLJA

Ruka

Ova ruka što iz kama niče
Nemušta je al bez priče nije

Ova ruka kaže ti da staneš
I pomno pogledaš na svoje ruke

Ona te poziva da odahneš
I zamisliš se nad svojim rukama
Loza i njene rozge

Ovdje je prisutan onajKoji po vjernom očitovanju reče
Az esam loza istinia a otac moj je vinogradar
I vsaku rozgu na meni a plod ne da ja ću otsjeći
Al onu koja rađa da polje bude bolje
Da slađi dar i plod veći
Čistim

Vi već ste čisti slovom istim koje vam glagoljah
Bacite zato tvari svoje u oganj ovog plama
Budite tako u meni a ja ću svakako u vama
Kao u onim što sam od iskoni koje voljah
Az esam loza
A vi ste
Grozje

Ovdje je prisutan onaj
Što spreman je uvijek na riječi na djelo
Gdje riječ je od prijeka lijeka
A djelo kao vrelo
Gvozje

On čeka me od vijeka

On čeka i vidim ga zacijelo
I silazim k njemu
Kroz to bijelo
Lozje

Sunčani hristos

Ni život ni smrt ne pripada meni
Ja sam tek onaj koji je u sjeni
Onog što u vremenu se
Ovremeni

Ovdje je prisutan onaj
Kome zavidješe crni zakonici
Objesiše ga u šesti čas onoga dana
Pred njegovim čudom zanjemiše žreci i vojnici
Kad veza ih za zemlju suncem svoga krsta
Raširivši ruke od prsta do prsta
On pobijedi
Smrt

Smrt ga tražala al ne nađe ništa
Ne nađe ni kosti ni meso ni krvi
Ostao joj samo obris znameni i prvi
Put za nešto smrt zube nije imala
Gle kako sad bezglavo skače
Plače i rida očajna
I mala

Ni život ni smrt ne pripada meni
Ja sam samo onaj koji je u sjeni
Onog što mu smrt ne mogaše ništa
Onog što pretoči se u stub
Sunčani

Ja sam samo onaj što iz svoje jeseni
Iz zatoka stvari iz te stvarne muke
U ona daleka sunčana počivališta
Pružā
Ruke

Vrata

Ovdje smo još uvijek samo steći gosti
I trebalo bi već jednom preći u krug svjetlosti
Kroz neka uska vrata trebalo bi se vratiti
Iz tijela ovog golog u tijelo vječnosti

Kada se doskitah u ovo veče kasno
On mi reče a da ga ne pitah
Ja sam ta porta i kroz nju uđi u mene jako ja u tebe

On mi tako reče al gdje su usta brave gdje prst pravog ključa
za vrata u stepeništa goruća?

Pa tragom po travi zato i tražim u glavi tako ključ
taj plavi
Kroz cvijetja proljetja kroz kose smrti tražim ušće
u te zelene dveri
Zađem u mrave u bilje u privide u zbilje Tažim
i nađem
Al od ruke moje do ključanice kto tu strogu istragu
iznevjeri?

Sa ove mračne strane vrata nadire vjetar hudi
razdire vjetar ludi
Ostavljam sestru i brata ostavljam oca i majku
između zvijeri i ljudi
Da sebe budem našao u svom biću na putu svom

stubu sjaja
Kako ću kada u tom žiću da zgodim se u slovu
Što bi u otkriću?

On reče mitako kad ga za to i ne pitah
Uđi u mene jer ja sam ta vrata sjajna Pa sada
Bdijem sada gnjijem sada mrijem tako na ovom
dovratku
A vjetar vjetar vjetar

Ako su vrata iz riječi samo san ako su samo gatka bajna

Ja ipak neću više da se s vrata vratim
Ja opet hoću tamo da snim
Tu slatku
Gatku

Vijenac

Ovdje je prisutan onaj koji na moja usta tada reče
Kako se u ovo veće sva ostrva razbježaše
I gore se više ne nađoše
Jer je vrijeme blizu

I reče k tomu još veće
Da zbačena bi na zemlju otrovna guja aždahaka
Što zabludi vas svijet vasioni iz ždrijela svog mraka
Da čistih je malo na zemlju stalo da anđela nije ostalo
Pa teško onim koji žive na kopnu teško onima na moru
Jer opaka zvijer raširi krila i sakri zoru
Znajući da vremena ima malo

I kuga i rat i glad pa žvatasmo jezike svoje od bola
I davasmo ruke svoje i davasmo vrelu krv i srca gola

Ostavi zato oca i majku ostavi brata i sestru
Oslobodi zato se svijeta prezri njegov cvijet
Ostavi grad na ishodu ostavi grad na zapadu
Izgradi grad u sebi okreni lice svom gradu
Jer je vrijeme blizu

Želeći smrt al smrt je od nas bježala
Jer je vrijeme blizu

U nizu triju sila u svijetu snage stuba svjetlosti zrače
Sunce mjesec i savršen čovjek snage su makrokozma
On i djevica i um sred njih snage mikrokozma znače
Da carstvo nebesko je u nama treba da se zna

Da carstvo nebesko je van nas
Neka se spozna

I eto tako sva ostrva pobjegoše i gore se više ne nađoše
Sve zvijezde su nam se javile ali sve zvijezde zađoše
Pa kto čini nepravdu neka se još sveti
Jer je vrijeme blizu

Vas koji ste čisti sad mačem će da gone sa svakoga
stanka
I kao podvig hvaliće čas tvog mučkog
rastanka
Stog uzmi štit i oklop izvuci mač na svoje goniče
Kroz smrt uništi smrt uzdigni tako jedino žiće
Jer je vrijeme blizu

Pa neka otvori oči kto hoće da vidi
Neka otvori uši kto hoće sada da čuje
Jednim okom nek odmjeri i žali i hridi oko nas
Drugim nek zađe u sebe duboko da nađe svoj glas
Jer je vrijeme blizu

Četvrti jahač

Vrijeme je da se misli o vremenu
Jer trulež do besvijesti bazdi sa smrti gnjile
Vrijeme jest da se razmisli o vremenu
Jer velike vode na nas brode
Gle kaako deru i žderu njine vilne sile
Vrijeme jest ubo da se zamisli u vremenu
Jer vjetar hitri vjetar zmajeviti
Na nas će hudo danas da poleti
Vrijeme jest ubo da uđe se u ovo vrijeme
Jer vremena ima tako malo
I vremena neće više biti

Bbbb

1

Riječ je slika svega onoga što okolo sebe vidimo i
ne vidimo
Riječima se nekim divimo a nekih se riječi opet stidimo
One su se nastanile u nama i one su pobjegle od nas
One imaju svoj miris i boju
One su nemušte ili
Imaju
Glas

Neka krhka riječ se pennje veoma smjelo
Zracima tankim i zlatnim
Kao sićušna puzavica
Ona se vješto propinje
Od posnog kamena
Da sunčanog grma
I samog
Sunca

A neka se glavato i glasito
Šepuri da na vrh bunjišta
A znamo da njome je
Zauzet prostor
I više
Ništa

2

Kao niz brzu vodu nekada riječi dođu brzo i još brže odu
Ima ih koje dugo čekaju svoj sanjani čas
Ima ih što bezglavo jure svoju tjeskobu
Na bilo kakav dan i bilo kakvu slobodu
Riječ je tek tada riječ ako
Za nju i čulo steknemo Najgolemija je nekada ona
Koju i ne
Reknemo

Jedna te ista riječ
Nije ipak ista
Kada ulazi u
I izlazi iz
Ulišta

Riječi su zapravo sve i riječi upravo nisu ništa
(Pa i na one ovdje izrečene
Prašina je već gusta pala
I odvela ih na kolovoze
Do kala
I prašina ta još veće pada
Jer
Mada kazane tek sada
One u hipu postaju uvele i stare
I za njih više ne mare ništa
Ni gomile sa ulice
Ni žedna lica

Sjemeništa)

Ali se čeka nova riječ

3

Vlasnici ih u naramku nose i iznose kao svaku robu

Na teške tezge malih i velikih tragova trzana

Bajate su olinjale i jalove

Poput starih krzana –

Čim ih ugleda novo jutro

Čim ih dotakne

Bistro oko

Dana

(Izgleda da vrijede samo još neke male riječi

Od čije oštine i gorčine nevidljive

Čovjek zatečen u gledanju

Počinje uporno da se pita

Da l' postaje manji

Il' postaje

Veći

Goleme one iz raznih bogoslavija

Metanisanja ili liturgija

Praznih slovoslovija

Bića su letargija

I bića

Poraznih

Prazno–Slovija)

4

Riječi su u svemu sadržane

Riječi su dakle sve ali i kao ograničenost su svega dane

Jedina je riječ koja se još čeka

Ona što valja da stigne iz iskoni Iz daleka

5

Ali smo netom čuli neke nove riječi

Ali smo eto čuli takve riječi od kojih
I kada su tiho rečene vasseljena ječi
Riječi o božjem prstu u sunčanom krstu
O gradu što valja ga sazidati u nama
O vinogradaru i njegovom vinogradu

O lozi plemenitoj i njenim vitim rozgama
Čuli smo riječ o žrecima i vječnim vijencima
O nekim uskim vratima pred našim trudnim nogama
Čuli o skrivenosti vinoj onih u debelim togama O logama krvi što
ih istraga crna proliva
Uz križ i kaležuz palež i pseći lavež
Ima novih riječi o novim i oštrim mačima
I čudnim štitima spasenja
Budnim za badce bludne
Za njima čtenija i
Bdenija

Čuli smo dakle riječi što nam umiju
Nešto novo reći

6

Čuli smo eto sada neke nove riječi
Kakve ranije još nikto
Govorio nije
Čuli smo riječi o hljebu nasušnome:
Da hljeba valja dati svakome
Koji ga treba

No neka se od sada zna da nije sve u
Hljebu ovome:
Neka se istina zna o hljebu

Inosušnome

7

Do nas stigle i kroz brenija
Ove riječi su stvorene
Za čista
Prenija

8

O govoraše glasom i glasnim i jasnim
Da ništa ni ikoga i niti od koga da ne krije
Od takve riječi kroz usahlost kroz oholosti ilasti
Procvjetaće iz pustih mladica zeleni jeleni mliječi
Ovako još nikto govorio ranije nije
Da svaka riječ je na ranu rečena
da rane liječi
On tako toplo i meko govoraše
Kao da blagodetna proljetna kiša romoraše
U pusti kakvoj kroz mrak mrkli i gusti
Na obali slanog mora kao u hramu
Na cesti kao na maslinovoj gori
Kad nigdje još zlatne zrake kad nigdje glasa
Ni pijetlu navještenom ni bilo kakvoj hori U koju bi od riječi da
seUznemiri žiće
Ustalasa
Masa

On slovom svojim gorkim a ne mačem i kopljem
Učini se i žeteocem
I snopljem
On slovom svojim krči pute
I put otvori
Zori

9

Tako još nikto ovdje na zemlji govorio nije
Govori on nama dakle i smjerno i vjerno
I silno govori on nekada Kao da fijuče bićem
S medom i pelin daje nam u svojoj čaši
Nikada nas nikto ne časti takvim pićem
Silno nekada govori kao da fijuče bićem
To nas on samo bićem riječi
Plaši

I kad se slovom svojim on ponekad nasmije
Najtanjom zlatnom žicom iz tog smijeha
Nekad nas miluje
A nekada
Bije

Ovako još nikto
Govorio
Nije

10

Govoreći tako ja vam ne govorih sam od sebe ništa
To što vam glagoljah samo je moje tijelo i moja pišta
Ja rekoh vam riječ od drugog što je stekoh
Ja rekoh riječ tek onoga
koji je kroz mene
Rekao
Čuli smo eto sada njegove riječi
Kakve ne govoraše nikto prije
Zato blago nama
I zato jao
Nama

Jer tako još nikto

Govorio

Nije

To kroza nj progovori

Riječ

Sama

11

Pokušavah ovdje pronaći prave riječi o Riječi

Okušavah podobnu sliku naći za riječ čovjeka

Riječ o onome svemu što nas oko nas

Od iskoni tišti i što nas

Čeka

Kušah urezat slovo o Slovo

Što u nama vapije

I Vri/ti

Ne znađah ne umjeh

N kraju ništa

Ja

Ništi

12

(Na putu zadanom između zraka i mraka

Na putu tvoga znaka

Sumnjen i

Smušen

Ponovo se vraćam

Duboko

U sebe

Srušen)

13

Ja ne znam još uvijek dakle kako
Da oslovim Tebe

Pa ostah na svome hudome
Be i Be
Be i
Be

14.
(Bože
Oprosti mi
Što sam tek došao
Tamo odakle sam pun nade i pošao)

SUOČENJE

Vjetar u broju crnom kiša u mramorju
Usudna smjena godišnjih doba od bonog proljeća do proljeća
bonog

Kroz dane kroz godine kroz stoljeća hodimo za
suncem visokim kroz kamenje i šume ledenog gorja onog

S morom na grudima sa zorom u zjenama srljamo
slanom gorkomodrom morju

A zamke zamamne u znacima neba u toploj mahovini tla
i žutom žižku hljeba

Imenujemo tako stvari oko nas da nam zasvjedoče korake na rubu
ove oštre jave

Na povjerenje toplo one ostaju nijeme na zdušno one se
ravnodušno objave

Imenujemo pitamo bilje žarke ptice pitamo zovemo davne zvijeri
I u toj vjeri zato pravo i nemilice u lice zagledamo ljude
Predjele beskonačnog obzorja molimo da se iz hladnog besćutja
probude

Ronimo tajno tamnom maticom dana od juče

Omamljeni neizvjesnošću kraticom po dnevju ovom se skitamo

Pitamo mudrace nesigurne o tome šta s jutra biće

Zovemo tako između oblaka na sve strane svoje pravo biće

A samo u snu znamo za ono zlatno lišće

Tražimo vrijeme a ono za nas kao i da ne zna

Vrijeme što ni sebe ne primjećuje u grotlu bezdna

U ovom tijestu glasova opet šutnja svakako caruje svijetom

Pa hajde da ti se s tim cvijetom šutnje uputimo

U slutnji jednoj na iskonosku šutnju da i mi zašutimo

Skrhani konačno slomljeni u zemlji ovoj zelenoj grani

U kosti svoje ulovljeni u zemlji ovoj udomljeni

Da uputismo se strasno u zagrljaj sa svojim slatkim jadom
Kad sastati se nikad nećemo sa nade svoje svojim gradom

Da više nikakav glas se ini u tišini iskonskoj ne čuje
Samo ono zvono tišine nek se vine u meni-
Čisto od vatre stare teško od novog smisla

Ko vjetar kroz borja crna umorna
Ko kiša kroz mramorja smrti pokisla
Kroz nebo tek pred nama otvoreno-
Do zvijezda neka
Odjekuje

SMRT

Zemlja je smrtnim sjemenom posijana
Al smrt nije kraj Jer smrti zapravo i nema

I nema kraja Smrću je samo obasjana
Staza uspona od gnijezda do gnijezda

PORUKA U MRAMORJE PRISPJELOM

Tek što si pošao izgubio si se večna tom kratkom putu
traganja
Kroz drevna granja i davne paprati i prti
Uz neka laka i plitka vaganja
O prošloj slavi i stvari

No čim odmače pun sebe i o sebi
Jer snebi se prestrašen od jednog smrtnog brijega
Ti opet nevoljan st
iže na drugi brijeg neumitne smrti
Mada od te teške misli kako su
Kroz mećave crnog snijega
Umirali ili svisli
Prezadovoljan sobom
I bježa ti
I stalno
Bijega
Zalutalom
Među upitnicima ovih biljega
Sada ti koljeno drhti i lede ti se prsti
Jer
Povratka veše nema
I dalje ćeš tako beznadno ići
I stići od bola do bola što se za te sprema
Kao nagrada za saznanja o spasenju i propasti
Od krika do krika koji se penje sa visa ka visu
I ići ćeš tako i nećeš da se vratiš dok ne shvatiš
Da svi glasovi ne bjehu prisutni u ovme davorju
Da svaka sudba huda ne dobi svoj biljeg u mramorju
Ostaćeš klet i uklet u ovom bijelom mramornom gorju
Sve dok ne shvatiš da mrtvaci mnogi sahranjeni još nisu
Sve dokle ne shvatiš da i mrtvaci u smrti od davnina
nejednaki su

BROTNJICE

Čekali smo dugo Vrijeme je da shvatimo kako smo dugo
čekali

Jedni su bili praznih ruku a drugi ne znaše dobaciti
Svi jednako okrenuti suncu ali sudbina raznih
Ima ih koji su nicali i gdje nikada sijani nisu
Ima ih koji su hrabro nikli ali nikada na sebe svikli
Pa sada blude kao pijani od stare nade do nove zablude
Ima ih što marljivo djeljali ražanj a zec kao zec
Ima ih koji su voljeli bilo šta nego išta na visokoj grani
Al onaj golub je u ruci koju smo vam baš od srca dali
I gavrani ih ni zvali Opsjednuti vremenom što nasilno u nas
uđe

Pamti li ikto vrijeme što iznevjerilo nije
Kroz mreže od buđa davnom obećanju idemo
Što pred nama se krije sve zbiljnije sve luđe
Dobar dan odbri dane dobrom danu još uvijek dobrimo
Kroz kupinje crno kroz drače vremena kroz vražije kroz
vrače

Ruke su još tu al još se ne rukovasmo
Od opčinjenosti još se ne izliječismo
Jer lijeka još ne našosmo
Osim one stare molitve
One stare kletve
Osim
Od Drine do Ukline i Save od Une i Sane do Rame i Neretve

Zapreštaju vam dijavole i studeni grade i suhi vjetre
Zapreštaju vas sa vašemim silama nebesnim urilom i
rapailom i epimilom
Da ne prihodite ka siemu ka metehu tom silama
nečastivim pometenom

Lijeka još nemamo osim molitve ove i kletve
Ali ni molitvu nam ne primaju za molitvu ni kletvu za
kletvu
Iako vraždu jaku sa vragom stalno i stameno vodimo
Da oblasti se i vlasti vražje osvobodimo
I tako kroz silne zvijezde što jezde u krilu mjesečine
Izmed sokolara i gospara pokraj zdura i providuraonkraj agalara
Krčimo kroz grče kroz sulude grane kroz dane od lane
Kroz dane od sutra Kroz ova nam jutra
Sve kroz žive rane
S golubom u ruci koja nije naša S gavranom vranim što
na tjeme pane
Otkud kaži sada Kuda kaži tada Kuda kaži ikad
A zec kao zec Stalno na mjesecu Ovdje nikad
Opsjednuti vremenom što samo uđe u nas koji u njegov
nismo Nikto
Pamti li vrijeme koje iznevjerilo nije ikto
Idemo kroz dobar dan dobri dane dobrom danu gdje si
da si
Još se ne izliječismo od lijekova mnogih jer

Lijeka još ne nađosmo sim ove molitve od čare čarke
od vilne varke
I kletve ove od kletvenika mnogih do kletvenika ubogih
Zapreštaju vam dijavola sa ancilijašom akomirašom
cernicašom
Da ne prihodite ka metehu ka siemu
Al šta sam ja Glas vapijućeg u pustinji iako
Nisam bio ni drvodjelja ni ribar ni vodonosac iako
Nikad nisam je lipov krst ni krščavao vodom
Moja nada je prst u stubu svjetlosti

Moja svjetlost je u nadi
Ona je vjera da si ako si
Kao što ste već čuli

Tako mu ja
A on nema uha
Pa nehajan kao tisuć i dva gluha
Otsjekli su ga zbog otvorenosti

Prema svim stranama slova
On nema ni glasa da san naš zatalasa
Glas su mu iščupali u grkljanu na sudu pravde
A ima pravde i osim nje i suda ima osim tog
kobnog suda
I neće dan imati moći sve do jednog dana
Sve do dana kad neće biti ni noći
Za dan taj nek lipte rane vijeka nek kipte rijeke srdite
ljubavi
Kroz tmuše i tmače neka sve jače moćni mačevi
Neka svi lijepi svi dobri svi ružni i gubavi
Do mrvice podijele ovo vino ove hljebove
Kao što ubice i žrtve podijeliše bratski ove grebove
Jer treba do kraja čuti ovaj plač i ovu pjesan
Da nas ne nahrani trulež
Danes ne sahrani plijesan
Ne sudite nas po tom što nam je zamračeno lice
Na putu ka ljubavi to gazimo kroz smetove i vijavice
Kroz pupinje ovo kroz kupinje i lozje
Nek ptice jatimice na gozbu ovu groznu na ovo kameno
grozje
Kroz suro i oštro inje kroz vitice sive
Između moje molitve i kletve
Nek dođu one od vesne
Nek priđu te nebesne
Nek slete

Drobne lastavice
I kobne kukavice
Sve stajačice i luralice

Sve pjevačice i šotalice
Prepelice jarebice i sjenice
Nek se u ruke ove zapletu
Nek se upletu u trepavice
Nek mi u sjećanje uđu
Kroz zjenice
Kroz ovo vito valovito
Kroz ovo vito
Vilovito
Jer
Na ovom putu
Sada smo prvi put zastali
Znajući da je vrijeme da vremenu pogledamo u oči
Vrijeme je da priznamo kako smo sastanak riječi i djela
uzalud čekali
(Na kraju valja i ovo reći s pravom mjerom u izrazu i
glasu –
Ako nam glas i nije stigao duboko do neba
Vrisnuli smo bar
Kako treba)

Pitao si me brate i pobrate za zbitije
Što kriju ih brotnje Brotnjice

Ja rekoh ti sve što sam o tome znao
A više od toga ako hoćeš da saznaš
Ti onda tad
Zapitaj
Ptice

SVATOVSKA

Smrću mojom umro je i moj svijet
U prazne oči
Mrak se
Pradavni
Naseli

Smrću mojom umro je i moj svijet
Ali svijet svijeta
Neće da se
Raseli

Sada kroz sudbinske tišine
Bijeli trak sjećanja
Probija oklop
Tmine

Kroz čuno oko tog prozora
Rodi se neko novo
Duboko
Oko

Pa vidim na svom obzorju
Kako se iz ničeg
Podiže opet
Zora

Eno žuto podne od svog srca zrije
Eno veće truda
Na trudna
Ramena

Mojom smrću umro je i moj svijet
Ali on neće da stane

Zbog zaustavljenih
Mojih
Ruku

I kamen sam kao da nije
Od kamena
Pod nebom veoma visokim
Pod nebom plavim
I mekim kao svila
Opet se stanak
U Podvisokim Sastao

A ja bez jedinih ruku
A ja bez roka
A ja bez oka
A ja bez
Krila

Pa opet mi se nasred tog bola
Bijela vila snila
Pa opet se
Želja
Vrela
Opet se ko ljuta guja
Pod grlo
Savila

Mojom smrću umro je i moj svijet
Ali ni srce smrti
Nije prazno
Ni jalovo

Žitka kad požute kad sazru žita
Zažele da ih žanju
Žene

Za hrabrene bojne
Za hrabre vojne
Za mlade
Ženike

I za žedne pute

Jer pravo od travničke Lašve Pa preko Rame i Neretve
Do travunjske Lastve
Lete te laste
Na Lastovo
Plavo

Samo ptice kamne ove ptice amo
Sve kroz puzavice
Čuvaju vječno
Čuvaju
Vjerno

Toplinu rukavice
Od mahovine
Smrcu mojom umro je i moj svijet
Al cvijetja svijeta
Svugdje i sad
Ima

Na krilima dima
Na kolima
Sunca

Kroz sunčana bilja
I klija i
Cvjeta

Među obalama negdje
Otančale vode šume
Moleći za kišu

Negdje kroz listja sna
Snene se šume
U kolu
Njišu

Kroz šum kasne mjesečine
Opet sad nekog
U nedohod
Vode

Još sužnji u tankoj nadi dišu
Dok hladna rosa
Na bose im
Noge
Pada

Tražeci trkom sebe u svom gradu
Nekto je opet ostao
Bez svog jedinog
Grada

Mrtav sam
Mrtav
Ali sa smrću mojom
Nije umro
I
Svijet

Opet se u nekim očima
Svjetlost
Zanavjek
Gasi

U nekim mekim
Tek počinju
Da plamte
Snovi

Pa preko visokih brana
Preko zabrana
Preko
Grobnog
Kamena

Preko kostiju što sve jače
Svijetle
U tami

Gorom i dolom
Kićeni
Svatovi

ZAPIS O JEDNOM ZAPISU

Kada pak vidjesmo pismo koje do tada vidjeli nismo
Pred naše oči stiglo iz vremena davna i daleka
Duga i golema šutnja neka
Među nas
Uđe

Muk taj prekida tad jedan smiren i smion glas –
Ovaj stari zapis kao da je risan
Kao rukom dijaka da
I nije
Pisan

Potome drugi o zapisu će u nedoumici reći o tome Ovaj zapis kao
da ne ide s lijeve strane na desno
On teče bez brige s desna na lijevo Naopako
Kome je ovaj zapis pisan tako
Kome

Prevarit će se ipak svi oni čitači koji ga
Sa desne strane na lijevu čitali budu –
Reći će tretji pomalo zbunjen
I pomalo
U čudu

Gle zapis ovaj tajni iz tamnih i drevnih vremena
Kao da niče pred nama iz dna nekog mutnog sna
Njegovi znaci su kao iz kakvog pisma
U zrcalu gledana –
(apnuše slova
Tiha i ledena
Usta Jedna

A peti od nas iz čvrstih pesti i drhtavih prsti
Ogledalo spasonosno i jasno
Nehotice
Na tle
Pusti

Prepoznavši u tome trenu u njemu
Izgubljeno
Svoje
Davno
Lice

S podignutom rukom

S podignutom rukom do beskraja neba
Znamenjima veljim oko sebe velim
Sva nasušna slova spletena od greba
Što me zaustavi u kretanju bonom
Bol da pojača na putu
Ka onom

Stani
Velim suncu
Što tjeme mi prži
Velim zemlji čvrsto što me drži
Velim danu što opet odlazi
Velim zmiji drvenoj što okolo plazi

Velim
Pametararu
Što gori i plamti
Kad pohodom čestim ka rukama mojim
Još uvijek me misli i uvijek se pamti

Velim

A ništa Ne zastaje Okolo mene je sve isto
I jednako u kretanju svome
Ne okreće se za sobom Teče i jednako traje

(U stvari svi rade svoj jadan
I uzaludan posao)

I riječ
Rečena u pustinji ovoj
Nemušta i nijema gubi se i nestaje

Samo je moj krik
Čvrst kao ovaj moj kamen Stabilan i stalan

ZAPIS O PETORICI

Četvorica jednog vode
Jednog gone četvorica

Četvorica mrka lica
Preko vode preko žica

I od ića i od pića
I od ruha i od kruha

Kroz živice kraj ižice
Od svodobe do slobode

I od hiža i od greba
I od zemlje i od neba

Četvorica jednog vode
Jednog vode četvorica

Četvorica jednog broji
Četiri se jednog boji

ZAPIS O PRIJESTOLJU

Kakvo to lice Čudno vidim
na svetoj stolici?

Kakvo to lice vidim na stolici

To lice sveto obraz je kleti
Samog Dijavla!

SLOVO O SINU

Štjela bih kao kamen
ali kamen jedna nisam

Oprostite zato slovu
koja će se skameniti:

Ljuto hrastu zgromovljenom
uzeše mu zelen grane

Skršiše mu vite ruke
kojim se gorju dizo

Na putima nebosklonu
sa govorom nadonosnim

Kojim je ka zvijezdama
svoju vjeru govorio

Uzeše mu obje ruke
ostaviše grane dvije

Grdne rane neprebolne
jednoj boli inokosnoj

Sve mrtvace sahraniše
a on osta tavnu vranu

šta će majka samohrana
na svijetu beščutnome?

Štjela bih kao kamen
ali kamen jedna nisam

Neka barem ovo slovo
hudu povijest okameni!

ZAPIS O ODLASKU

Na svijetu uvom dugo ja žih
Bih osaamdeset i osam ljeta na sijemu svijetu

U svoj dom mnogo blaga spremih i skrih
Ne časih ni časa namjernika na častih ne pogostih gosta

Na svijetu sijem ja živjeh dosta
I mnoga blaga revno ko mrav u dom svoj nesoh

Sada u končini
Odlazim

Sa sobom ništa ja ništi ne ponesoh
Pusto iza mene sve blago osta

ZAPIS O VITEZU

Volio je trave volio je ptice volio oblake
Volio je nebo volio je zemlju
I dane razigrane
Ko konjice
Lake

I zato i tako smrt nikada ne poiska
Al smrt je uza nj vavijek bila
Prisutna i
Bliska

Za službu temže vjernu
Za svog gospodina
Bodoše ga
Sjekoše ga
Deraše ga

I u tom danu
I u toj noći boja velega
Tuj smrti junak smrti ne dopade

U buni jednoj on pade
U pobni protiv nevjerstva svijeta on skoča slavno
Umrije davno pred mnogo godina
Umrije a mrtav
Još nije

Zapitaj sad za ime njegovog gospodina
Djelo mu bijaše nevjerstvo
I ime da bijaše mu zlo
To samo se
Sada
Zna

ZAPIS O NESPINI

Na ishodu jedan badac stoji
Tisuće badaca na istoku postoji

Posvunoć badi badac povazdan badi
Budan je badac kad ruši budan kad gradi

Na mostu badac badi na drumu bdije
Badac nikada ne plače niti se smije

Na gradu badi badac badi na vasi
Badac se nikadar ne vidi niti se glasi

Na naše ruke badac vreba cijele noći
Vreba na naše danju i uši i oči

Za jedan pogled mrki badci u tmaču vode
Za jednu riječ dobru badac u srce bode

Na ishodu jedan badac stoji
Tisuće badaca na istoku postoji

Badci su ovi bludni svagda budni budni

Ej ej ej
Ašte su badci budni
Ni nespine klete ne spiju

KOSARA

Kad je nekud gone preko oštrog drača
Gradim most od ruku njime da korača

Sve dalje je vode preko mutne vode
Ali čudom stiže meni sve to bliže

Glavu čistu meću pod oštricu mača
U sebi si viša U meni si jača

Tebe više nema Al ti nisi nijema
Na nebu se javi ko crvena rana

Ozvjezdana

GORČIN

Ase ležit
Vojnik Gorčin
U zemlji svojoj
Na baštini
Tuždi

Žih
A smrt dozivah
Noć i dan

Mrava ne zgazih
U vojnike
Odoh

Bil sam
U pet i pet vojni
Bez štita i oklopa
E da ednom
Prestanu
Gorčine

Zgiboh od čudne boli

Ne probi me kopje
Ne ustrelj strijela
Ne posječe sablja

Zgiboh od boli
Nepreboli
Volju
A djevu mi ugrabiše
U robje

Ako Kosaru sretnete
Na putevima
Gospodnjim
Molju

Skažite
Za vjernost
Moju

ZAPIS O ŠTITU

Poiskah štit dobri da štiti me

Bacih ga potom dobrog jer

Tišti me

ZAPIS O ČASTI

...S da e vidimo vaskome komu se podobu...

Velika čast svakoj vlasti koja je data od gospoda
našeg velikog boga
Velika čast svakoj vlasti što stiže nam bilo ma od koga
Čast kralju našem i svoj vlasteli rusaga bosanskog
Čast neka je kralju ocu i kraljici majci
Čast djeci kraljevskoj i blagorodnoj kraljevskoj bratiji
Čast pobratima njihovim i svoj bratskoj satniji
Velikom dvorskom vojvodi čast što dvorom upravlja
na čast kralju i gospodi
Velikom vojvodi bosanskom čast jer bojeve vele i
male vodi i predvodi
Neka je čast kaznancu i tepačiji neka je čelniku i
peharniku
I svim ostalim uzumnožnim i umnožnim bojarima
Svim knezovima županima i drugim glavarima
Svim oblastnicima naredbenicima i vlastnicima
Svim dukatarima mitničarima globarima i sokolarima
I glavi glavnoj svim vlaškim katunarima
Čast lastnoj vlasteli velikoj i malo
Čast sestrama njihovim
Strinama i nevjestama
Čast muškim im i ženskim otrocima
Čast zetima i domazetima
Rodbini toj čast i ostaloj
Čast vlasteli jako i vlastelićima
Čast svakoj vlasti velim koliko je ima
Čast i stavilcu ki postavlja poveljenje o časti
Čast neka je bratijo u časti
I svim inim časnicima
Sa velikog stola časti neka i meni na kraju ostane
nešta –

Čast velika da skažem kmetima i kmetićima i ostalim
svima
Kako podjela te časti bi
Mudra i
Vješta

ZAPIS O NADI

A ovo pisa
Sužanj koji se ne raduje

Nek bude potonji sužanj
Što izgubio nadu je

NEVOLJNI VOJNO

Kroz mnoge ova glava vojne projde
Od morja južnog do sjevernog gorja

I svugdje su je vjenčale čast i slava
Uz zvuke ubojne roga i trube strojne

U bitci jednoj dvogubo ranjen sam ja
Rane mi vadili mliječom od cvijeta

U rvanju potonjem al desnica mi pala
A hvala i slava na dane krvi na rane nestala

Slava ko magla što se u nebo nenadno digla
Slava ko slama što je u oganj stigla

Što ostah bez službe novo nije na svijetu tom
Bez družbe što ostah hudo je na putu pustom

Okolo šapću kako mi život bje uzaludan
Ne znaju da ranjen ovako već sam budan

Ne znaju kako ću potonji udarac da dam
Zlehudi o kojoj sada sve znam

Sobom i sam

HIŽA U MILAMA

Djedovska tu hiža bi stvorena
Krepča da krepost
U srcima
Ostane

Pa neka je zato vazda otvorena
Za doste drage
I velikane
Srčane

Za sve pod nebom dobre ljude
I za sve dobre
Bošnjane

Za sve vojnike u velikoj vojni
Što vojuju se Protiv
Vojne

I raznih drugih golemih zala
I inih silnih
I sitnih
Zlica

Za sve one što u vijeku bježe
Iz svoje hiže
Koja im se
Ožeže

Iz širokog ognjenog kruga
U kojima zapaljene
Lomače
Leže

Ispod visokih krvnikovih vješala
I križnih

I kužnih

Za sve one koji se opekoše
Jer k suncu dalekom
I velikom
Teže

Za sve one što pravu riječ
U pravi čas Rekoše
I na stazi krvavog ishoda
Što ruku im
Odsjekoše

Za riječ da hljeb je hljeb
Da vino je vino
A voda da je
Voda

Za one kojima su meso smudili
I ognjenim pečatom
Čist obraz
Žigosali

Oni koji se vazda pozivaju
Ne samo na zakone zakonika
Nego i na zakone
Milosti
Božije

Za one kojima su jedini jezik
U grlu iščupali
Jer datu riječ
Nijesu
Odali

Za one koji su bez suda osuđeni
Da umru na repovima konja

Između dva crna klika
Dvojice crnih
Konjika

Neka je ova djedovska kuća
Vazda i širom
Otvorena

Za one koje su sa svetih oltara
Provanse i Lombardije
Zare i Rasije
I Arkadije
Proklinjali

U omami teškog tamjana
U bornome zboru
Krstova i
Mačeva
U tome gorkome koru
Riječi od Kuzme
I od Damjana

Za one koji su trikleta kleli
Jer još ih nisu
U svome mlinu
Samljeli

Neka je djedovska velika kuća
Uvijek i širom
otvorena
Za one koji nikada ne mare
Za starostavne
Ni za nove
Care

Koji ne mare za kralje

Niti za bane
Ni bojare

Za njihova moćna blaga
Za dukate zlate
Za dinare
Za te
Zle
Pare

Neka je otvorena za sve ljude
Što mitnice ne minu
Al mitničare
Ne mite

Nego ih uvijek jasno i javno
I ruže
I kude

Neka su vrata djedovske hiže
Širom otvorena

Za one što na mučnom ročištu
Znaju za riječ

Blagu i
Čistu

Za riječi koje su jednako dane
Za one daleke i neznane
Kao za one uz skute
Što su nam
Bliže

Za one što život bez jala žive
A život im se
Povazdan

Ruga

Neka je otvorena za neznanog brata

I za neznanog

Druga

Za one koji u tmici svoje tamnice

U čami svog čamovog tijela

Zbog toga pate

Žudeći da slovo ono bude

Za svekolike

Ljude

Da se svi oni konačno

Sa tim slovom

Zbrate

Neka je djedovska hiža

Širom otvorena

Posvunoć i

Povazdan

Za onog što davno je već pošao

I sada po tmuši gazi

Veoma trudan

Iz daleka

Al zna da stići će jednom budan

Tamo gdje

Nekto ga Čeka

Neka je zato djedovska hiža

Otvorena

Širom

A ako li kto ta vrata kreposti

U sebeljublju svom

Nenadno
Zatvori

Neka se hiža djedovska do temelja
Sori i sruši
U mojoj
Duši

U obor čađavi neka se obori
Neka se u gar goli
I pepeo crni
Neka se
U veliko ništa
Neka se
Satvori

Neka se u njoj
Kao u satanskom logu
Izlegu skorpije i zmije

(Oprostite svi vi
Koji ste kleti i prokleti
Na ovoj kletvi kletvenika

Ali hiža djedovska
Bez milog gosta i dosta
Hiža moja ni hiža tvoja
Nit hiža djedovska više nije)

BLAGO

(Pastir Pastirici kao i Kralj Kraljici)

Liblaliga linelima

Lido liočilinjeg livilida

Lidraliža lisi limi

Liod lioličiliju

Lidraliga

RAZMIRJE

U davno u slavno u bana Stipana
Vukcu se rodi sin Vučihna
Tad vrati se s grčkih strana
S deset uboja s deset rana –
On zgibe tako u službi vjernoj
Za svoga gospodina

U vrijeme bana i kralja Tvrtka
Vučihna Vučić rodi sina Vuka
U vjernoj službi iza svog gospodina
Ubi ga tagda negdje na razmirju
Ungarska carska ruka

I Vukić njegov rodi sina Vukajla
Poželiv zdravlje i snage da bude
Hude ga tad turačke sablje pogube
Za smjernu i vjernu službu
Za svoga gospodina
U vrijeme kraljice naše
Jelene Grube

U jednom zapisu dijaka kralja Ostoje
Ovakvi dani ovakve noći ovakvi
Konci života i smrti smrti stoje:
Kada jedinac poraste
I za mač stasa
Ljeta tisuć četiri sta petnadeset godina
Pogubi ih vlastita družina oba

I baci kao dva psa
Za zdravlje i slavlje
Za svoga gospodina

A potom potomstvo ovo
Prema predanju starom ide ovako:
Po smrti Vukas svojoj rodi sina Vukana
I Vukan onda jedne godi rodi Vukomana
Vukoman poslije –
I sve tako redom
Do današnjeg
Dana

Sve za vjernu za službu
Za svoga gospodina

ONEMUŠTIO

1

Mislio je
Da
Slušajući vodopad
Krvu u venama
Na svijetu je tako
Golub traži golubicu
Mjesec zvijezdu
Danicu
Rekao je
Da
I baci se
U sedlo vrancu
Sada jezdi
U sretanje zvijezdi

2

Strepnja je umrla
Kad nikla je sjena na drumu
U umu se umornom sama iskova
Nova strijela vjere
Cvijet i raste u gordinju
Da se ubere

3

Sada se je povezala
Povezala
Opasala
Suncem se je povezala
Mjesčinom opasala
U očima
Zvijezde
Gore

4

Gazio je noć
Kopitama odluke
Za zvijezdom u noći
Pružio ruke
Da Rekao je
Jednom i to treba da počne
Trebalo i to jednom da se svrši

Jenom valja već
Popeti se na vrhunce
Da bi se uhvatile dubine

Jednom već treba se
Pretočiti u sunce

5

Pjevao je
Carskim drumom
Glasom čežnje
Punim
Srcem

Sada se je povezala
Povezala
Opasala

Suncem se je povezala
Mjesečinom opasala
Zvijezde gore
U očima

Da je nije
Da nje nije
Ne bi

Ne bi
Ne bi bilo
Niti
Dana

6
Kada je stigao
Na vidiku su ga dočekali
Bodeži
Tišine

Pogledao je u ruke uzroka
I osjetio miris snijega
U njemu su ostavili stope
Tuđi konji

7
Htio je da pita
Htio je
Da viče
O konji
Konji vremena
Koje je izmaklo
Na kakvom je vatrallju
pobjeglo moje pitanje
Pitanje moje

I moj
Odgovor

Htio je da pita
Al noć je bila
Preduboka
I jezik
Zaleđen

ZAPIS O BLAGU

Nikada nikom ne rekoh
Kako stekoh blaga

Sada neka se zna
Da tagda u ruke vruga
Stigoh

Da s njega
Zbog blaga da pogiboh

SLOVO O SMIJEHU

(Kako ga je izgovorio Mravac tisuću četirista
pet desetog ljeta dva na deseti dan februara
u Dubrovniku)

Nekad davno ja ti bijah pa se smijah
Vijah i vikah i ijah i ikah i kah i ah

Osmijavah nasmijavah zasmijavah
I sve oha i sve eha I ne spavah od smijeha

Kad se smijah tim se grijah
Sve u svemu kad se smijah tad i bijah

Onda smijeh posta grijeh
Grešni grijeh Grešni smijeh

Pa tad smijač smijulji se Smiješno smije
Preko mice Kradimice Ne u lice Jer se krije

Al od grijeha čuj ti smijeha posta smijeh
Grijeh smijeha Smijeh grijeha

Opet sada ko nekada smijač može da se smije
Smije smijehom smije grijehom

Te se opet osmijavam nasmijavam zasmijavam
Od smijeha od tog grijeha i ne spavam

Od svih kvaka ponajviše smijeh kvači
I od griješnog i od smiješnog smijeh je jači

Kad se smijah tad i bijah
Pa se smijem Tim se grijem Tim se bijem

I na kraju Možda ja to samo snijem
Kako smijem kako smijem

O tom grijehu

O tom smijehu?

ZAPIS O OČIMA

Vidim da se divim
Divim se kad vidim

A vidik vas mi sad
Sad u bojama sivim

I ne znam tad
Da li da vid vidam

Ili drukčije
Neke vidike

Da zidam

USPAVANKA

Kako si nježan i krhak
I kako si lijep i čist
Kao svako dijete kad se rodi
Kosa ti je zasvilila i orosila
Kao lišće mlade stabljike u aprilu
Usne su tvoje pupoljak ruže još nerazvijen
Ruke kao plavi nagovještaj zore
Noge o jadniče kao i da nemaš
To su dva ljiljana samo za tetošenje
Pa kako ćeš u svijet poći tako sitan
Kako nezaštićen
Nikad se zbog toga nećemo rastati mili
Nikad se nećemo rastati
Nikad tijelu moga tijela
Dušo moje duše
Nikada
Znam
Ti ćeš me nositi u srcu
Jer sam ti srce i sve oko srca dala

Ti ćeš me nositi dokle god budeš
Pozdravljao rađanje dana
I javljanje zvijezda
Dokle god budeš pozdravljao pupanje krošanja
I žalio padanje lišća
Ti ćeš živjeti i kad ti se oči sklope
Živjet ćeš u tvojoj djeci
U tvojoj djeci i djeci njihove djece
Živjet ćeš
Živjeti
Znaće se da smo bili trenuci trajanja
Zrnce u pijesku na sprudu
Varnica u ognju

Vlat u travi
Vječnosti

Kako si
Nježan i krhak
A treba da živiš
Trebalo da živiš med ljudima a riječi nemaš
Trebalo da živiš med vucima a zuba nemaš
A kako ćeš tek razlikovati čovjeka i vuka
Vuka i čovjeka
Ruke su tvoje plavi dozivi zore
A njima valja da se hvataš u koštac
Da dijeliš bojeve na razmirjima
Sa zmijskim čudima u kojima živi aždahaka
zato nek rastu brzo
Nek rastu i jačaju brže

Noge su tvoje dva nježna ljljana za tetošenje
Al ja ću te pitati rosom sa mog najljepšeg vijeta
Ja ću ti prići najljepšu priču
Ovog i onog svijeta
Da budeš spreman za snove
Za pletisanke i nesanice
U srcu tijesnih krugova
U trnju dugih
Drumova

Usta su tvoja mladi pupoljci
Hraniću te vodicom iz kljuna laste
Da ozubatiš za kletvu na zlotvora
Da progučješ za dobrodušna namjernika
U životu trebaš mudro da šutiš
Al riječako rekneš
Neka bude teška kao svaka istina
Neka bude rečena za čovjeka

Došao si ovdje
Gdje je najnezahvalnije bilo doći
Ovdje gdje je najluđe bilo nići
Jer ovdje se ne živi samo da bi se živjelo
Ovdje se ne umire samo da bi se umrlo
Ovdje se i umire
Da bi se
Živjelo

Sada je kraj pjesme
Sada je moje slovo cijelo
Paji
Baji
Nikada se nećemo rastati mili
Nikada tijelu moga tijela
Nikada dušo moje duše
Nikada
Jer život treba da produžiš
Život na zemlji valja
Da produžiš

JABUKOV CVIJET

Snjegovi postaju sve dublji i crniji kao grijesi
U životu koji se bliži svome kraju

Hoćemo li još uvijek imati oči
Kada jabuka u vrtu pusti prvi bijeli cvijet

KRAJINA

Iz onog bijelog kama eno niče klica
Iz one davne ruke iz nekog tavnog lica

Niče i raste u neko bolno bijelo cvijeće

Već ptica iz svog skrivenog gnijezda slijeće
U skrovit krug nečijih samotnih svijetlih sanja

Slijeće ta ptica sa zelenog granja

Kraj ovaj kajni zar može bez zmije
Bez otrova njenog zar može zar smije

Bez smijeha tog tajnog kojim se ta smije

Iz onog bijelog kama eno niče klica
Iz ruke davne iz tavnog lica sad žiće kliče

Iz znanog kama znamen stamnog plama

KRINOVI

U polju i u gori bijeli krinovi procvali

Po polju i gori krin kao da nešto zbori

Po gori i dolu svaki krin

Kao da gori

I kada tiho između procvalih cvjetova

Zamišljen tako

Prolaziš

Možda kao i ja pomisliš na one koji su

Prije tebe ovuda tiho

Prolazili

Između procvalih bijelih cvjetova

Pitajući se isto tako kao i ti

Šta li su ovi bijeli

Krinovi

Da li su to nečiji klikovi

Ili

Krikovi

Znaci onih koji su nekada prolazili

I u bespućima ovim

Beznadno

Gazili

U potrazi za bijelim cvijećem

SLOVO O ZEMLJI

Zapis o zemlji

Pars fuit Illyrici quam nunc vocat incola Bosniam.
Dura sed argenti munere dives humus.
Non Illic virides spacioso margine campi.
Nec sata qui multo foenore reddat ager.
Sed rigidi montes, sed saxa minantia coleo.
Castell et summis imposita alta jugis.

Iani Pannoni Quinque: Elegarium Liber (El. VI)

Pita jednom tako jednoga vrli pitac neki
A kto je ta šta je ta da prostiš
Gdje li je ta

Odakle je ta
Bosna
Rekti

A zapitani odgovor njemu hitan tad dade:
Bosna da prostiš jedna zemlja imade
I posna i bosa da prostiš
I hladna i gladna
I k tomu još
Da prostiš
Prkosna
Od
Sna

SLOVO O SLOVU

PROSLOV

Ovo slovo
osloviti

osloviti
suočice

sučelice
suglavice

suglavice
osloviti

osloviti
sve u lice

ako oči
jošte vide

ako čelo
jošte plamti

ako glava
jošte pamti

sve u lice
osloviti

osloviti
slovo ovo

PRVO

Gdje je ono slovo što će da se rodi
Gdje je ono slovo što će

Da se zgodi?

DRUGO

Jedno slovo krto Drugo slovo škrti
Jedno iz okova Drugo od olova

Slovo kudi slovo Dok fa ne probudi
A kad poludi hita da osudi

Slovo zna da grmi Od jeda pocrni
Slovo jede slovo Oba ublijede

Slovo nekad drema Kao da ga nema
Dreman pak se zaroti

Pa pobunu koti

TREĆE

Slovo je u grozdju Slovo je u gvozdju
Slovo je u duši I slovo je u tmuši

Zatrepti u zraku Zasnijetli u mraku
Slovo zna da voli Znade i da boli

Slovo kad se rađa bremena je lađa
Gdje stići će ne zna Do sunca

Il bezdna

ČETVRTO

Ima slovo staro što će s jutra doći
Ima slovo novo al nestaje

S noći

PETO

U dimu ono U vatri U srcu što snatri
U snu o slobodi U kami U vodi

U zvuku svakom U muku i gluhnji
U vjeri I u

Sumnji

ŠESTO

Neko slovo zlatno Neko slovo blatno
Jedno slovo iz okova Drugo od olova

Ima slova mekih Veće ima jetkih
Ima slova britkih ma od roda plitkih

Slovo nekad slav a radi o glavi
Jedno sebe pravi Drugo se zaboravi

Ima slovo nužno Volim slovo južno
Slave slovo ružno Ako je

Okružno

DUBOKO

Ovo slovo slogovo Ono slovo bogovo
Slovo od aždaha I slovo bez straha

Slovo trči za slovom Hvataju se u kolo
Kad to drvo jelovo A to kolo jalovo

Neko slovo staro Neko slovo novo
Slovo što je bilo Što bit će I ovo

Vidio sam slovo Leti do oblaka
A čuo sam slovo Dublje nego

Raka

OSMO

Ima slovo budno Ima uzaludno
A oholo u kolo grede sred srijede

Jedno slovo slogovo drugo slovo bogovo
Jedno sebe pravi Drugo se zaboravi

Slovo je u duhu Slovo i u sluhu
Slovo od aždaha I slovo bez straha

Hoće i da snije Pa se negdje skrije
Ali tako ne može Nek se za san

Bije

DEVETO

Slovo je u grozju Slovo i u gvozdju
Slovo je u duši Slovo i u tmuši

To je jedan jauk To je jedan san
Slovo život sam je S više ljubve

Da nam je

KOLO

O topole kolo igramo u tlapnji
Dok nas kolo svuče sve do kože gole

Tada Čelom lupamo o zakone zida
A slovo se javi oku da ga vida

Pobacasmu bezdnu tmačne himbe skrinje
Nek izjedu srebro crvi prah i inje

Puzavice kad nam ocvjetaju lice
Dođe slovo jedno svrh te nesanice

Iz raspuklog lesa na krilima snova
Putuju bezglasja da vrha nebesa
Nikto nije bio Nikto nije bio
Al je nekto

Snio

JEDANAESTO

Ima slovo staro što će s jutra doći
Ima slovo novo al nastane s noći

Jedno živi za se Drugo

Razdaje se

DVANAESTO

Ima staro slovo što glagoli svima
Slovo novo ima što sam si ga skovo

Ima jedno slovo U zvjezdama svijetli
O njem taje noši O njem ćute pijetli

Sad se traži slovo vječito da važi
Možda pravo gnjije negdje

I gdje nije?

TRINAESTO

Slovo grizu crvi Ono će ih striti
Slovo je u krvi Slovo je

U smrti

RAZBOJIŠTE

Sa dveri slova drvena
otključaj teški lokot
i glavu nujnu sa nebom
u tome hramu vjeri

Bez lova u krv golu
ležat će nijeme zvijeri
na stolu puste usne
Zelen sazreti čokot

U dol gonjena ptica
sletjet će da se sjeti
i ruka davno odbjegla
ruci će da se vrati

Suha sa bila rozga
neka se čisti do smisla
na ročištima mozga
da nada ne bi svisla

Polovina će sebe
sastat s polovinom
i tada nećeš znati
šta bi sa onim vinom

Šta bi sa onim vinom
tad više nećeš znati
al zato natrag slatko
tu kožu možeš dati

Na razbojištu
Nevinom

PETNAESTO

Neko slovo velmi staro Neko slovo mnogo novo slovo što je bilo
Što bit će Što više I ovo

Kad je svijet tijesan Kad je život nesan
Slovo se ugnijezdi Tu

U moju pjesan

SAN

Ima slovo tajno O sebi što šuti
Tajni su mu snovi Tajanstveni puti

Zbog tog slova čudnog odagnasmo ptice
Zbog njega smo sada nagrdili lice

U snu mekom lakom letimo ka plavom
Probudi nas zemlja S krvavom smo glavom

Zbog tog slova dragog živimo od snova
Da nas slovo ovo na javi

Ne ostavi?

SEDAMNAESTO

Slovo plavi gore Ono ore more
Slovo stup plameni Slovo plam znameni

Najveće je slovo što se samo sluti
Najdublje je ono što u nama

Ćuti

OSAMNAESTO

Neka slova stara Neka slova nova
Razbijena Cijela Slova raznog kova

Ova slova bolna Ona slova bijela
Unutra i spolja Puna

Protuslovlja

SLOJEVITO

Ono slovo neuhvatno
Znači dvore a bez vrata
Slovo ono što ne hvata
Dveri znači a bez brave
Kad je cijelo da je djelo
Ni primaći ni umaći
Što nikome ne dijeli se
Naći bijelo usred dana
Ni dodati ni uzeti
Crno znači usred noći
Kako kada kamo kuda
Da bi kao sunce sjalo
Čisto suho žuto zlato
Ma hodilo blatištima
Na sve strane
Na sve rane
Sve okato sve bogato
Čisto suho žuto zlato
Kako slovo moćno naći
U nemoći neizmjernoj
Ne mjereći vjerom mjere
A da srcu radost biva

Pod kožu mu
U srce mu
Ravno zaći
Onom slovu neuhvatnom
Ne vjereći vjerom mjere
Slovo ono što ne hvata
Da sve sanja i da sniva
Srcu bola srcu slave
U glavi se sunca naći
A da srcu radost biva
I iz njega nigdje maći
Nigdje maći
Nigdje maći
Tu ostati tu ostati
Vjenčan s nebom onebiti
Snebiti se
Tu ostati tu ostati
Umrijeti u toj klijeti
Smrcu svojom
Tu postati

DVADESETO

Ooo
Ovo ov ovo os ovo ol
O oso o olo o ovo o ovos
Ovo solos ovo sovos ovo slovos
Sov o volos sol o lovos o sovol

O oi
Oslovio ovolosi olosovi ovo slovo

SLOVOSLAVLJE

Od proslova do zaslova
mnogo noga mnogo slova
od proslova do zaslova
mnogo gloga mnogo boga

Slova dobrog slavoslovlja
slova gorkog slovoslovlja
slova mnogog slovoslovlja
svova ova protuslovlja

U tom moru raznoslovlja
bit će nešto pravoslovlja

(Sačuvaj me molim ti se
pričuvaj me
mutne
vode
praz-
nos-
lov-
lja)

Pa i ta slova kraj imaju
te idemo tome kraju –
znaš da slovo jest o slovu
znaš da slovo jest o slovu

A potonje potomu

I k tomu

DVADESET I DRUGO

Ovo slovo osloviti
suočice sučelice

sučelice suglavice
osloviti sve u lice

ako oči jošte vide
ako čelo jošte plamti

ako čelo jošte plamti
ako glava jošte pamti

ovo slovo prosloviti

SLOVO O BOLESTI

Kad je svijet tijesan
Kad je život nesan
Slovo se ugnijezdi
Tu u moju pjesan

Slovo stiha volim
Volim ga i molim
Molim ga i lovim
Lovim ga
I lomim

Prav sam zdrav sam
s njega
tek kada
obolim

Tek
kada
obolim

Modra rijeka

Nikto ne zna gdje je ona
malo znamo al je znano

iza gore iza dola
iza sedam iza osam

i još huđe i još luđe
preko mornih preko gorkih

preko gloga preko drače
preko žege preko stege
iza devet iza deset

i još dublje i još jače
iza šutnje iza tmače

gdje pijetlovi ne pjevaju
gdje se ne zna za glas roga

i još huđe i još luđe
iza uma iza boga

ima jedna modra rijeka
široka je duboka je

sto godina široka je
tisuć ljeta duboka jest

o duljini i ne sanjaj
tma i tmuša neprebolna

ima jedna modra rijeka

ima jedna modra rijeka–
valja nama preko rijeke

ČEONO I POTONJE

Gdje je slovo ono što će da se rodi
gdje je ono slovo što će da se

Zgodi?

PORUKA

Doći ćeš jednog dana na čelu oklopnika sa sjevera
I srušiti do temelja moj grad
Blažen u sebi
Veleći

Uništen je on sad
I uništena je
Nevjerna
Njegova
Vjera

I čudit ćeš se potom kad čuješ kako
Ponovno koracam
Tih po gradu
Opet te
Želeći

Pa tajno ćeš kao vješt uhoda sa zapada
Moje želište sažeći
Do samog dna
I pada

I reći ćeš onda svoje tamne riječi
Sada je ovo gnijezdo već gotovo
Crknut će taj pas pseći
Od samih
Jada

A ja ću začudo još na zemlji prisutan sniti
Pa kao mudar badac sa istoka
Što drugom brani da bdije i snije

Sasut ćeš
Otrov

U moj studenac
Iz koga mi je
Piti

I smijati ćeš se vas opijen
Kako me više neće
Biti

(Ti ništa ne znaš o gradu u kome ja živim
Ti nemaš pojma o kući u kojoj ja jedem
Ti ne znaš ništa
O hladnom zdencu
Iz koga ja
Pijem)

Sa juga lukav robac prerušen kao trgovac
Vinograd ćeš moj do žile sasjeći
Pod nogama ubogim da
Bude manje hlada
I ponor veći

I više glada da ima
U staništima

A ja ću ti ovako iz daljine
Svoju prastaru
Istinu
Izreći

(Ti ne znaš ništa o znacima vinograda
Niti vinogradara
Njegovog

Ti ne znaš vrijednost takvog dara)
Da tavorenje moje na tvrdoj zemlji
Veoma je kratko
Ali opako

Ništeći njegove prave pojave
Utvrđuješ ti
Upravo tako
Njegove
Jave
I
Njegove
Sne

Oružnik si najzad najstrožiji
I istražnik božiji
Krvav do očiju
Do očaja
Bijesan
Od borbe
Za žive
I mrtve
Robe
Zapalit ćeš me znam na kraju priče

Zapalit ćeš me znam
Na tvojoj presvetoj
I svijetloj
Lomači

Koja
U
Tebi
Eto
Već
Niće

A ja se na tome tvome strasnom
I strašnome
Stratištu
Neću

Niti
Po-
Ma-
Ći

I bit ću vjeruj kao stranac kamen
Dok posao svoj ne svršiš
I ne svrši
Posao
Tvoj
Plamen

Taj kraj takav slavit će
Tvoj trikrati
Amen
Amen
Amen

Na mome mjestu
Ležati će pepeo
Za kojim će se otimati žene

Al ostat će zato poslije mene
Na prvoj kamenoj gromači
Iz nekih dobrih
I bolnih ruka
Procvala
Cvjetna Poruka

Kada učini ti se da cilj tvoja je
Svrsi tvojoj najbliža -
Znaj da jest
I tijelo to
Njegovo
Bilo
Samo

Časita
Njegova
Hiža

Ti tijelo dakle njegovo tek uze
A tijelo to bijahu za njega –
Zatvor njegov
I njegove
Suze

(Ne rekoh li ti već jednom
Da o meni zaista ne znaš ništa –
Da ne znaš ništa o mome luku i stijeli
da ne znaš o mome štitu i maču
Da nemaš pojma o tim
Ljutim oružjima
Da ne znaš ništa o mome bijednom tijelu
Niti kakav on žarki plamen
U sebi
Ima)

Čekam te
Jer te znam
Doći ćeš opet jednog dana

(Zakleo si se čvrsto na to
Na kaležu na križu na oštrici mača
Pijan od pojanja prokletstva i dima tamjana)

Pa
Dođi
Navikao sam davno na tvoje pohode
Kao na neke velike bolesti
Što stižu iz daleka

Kao na goleme ledine i strašne vode
Što donosi ih sve jače
Ova noćna rijeka
Tmača